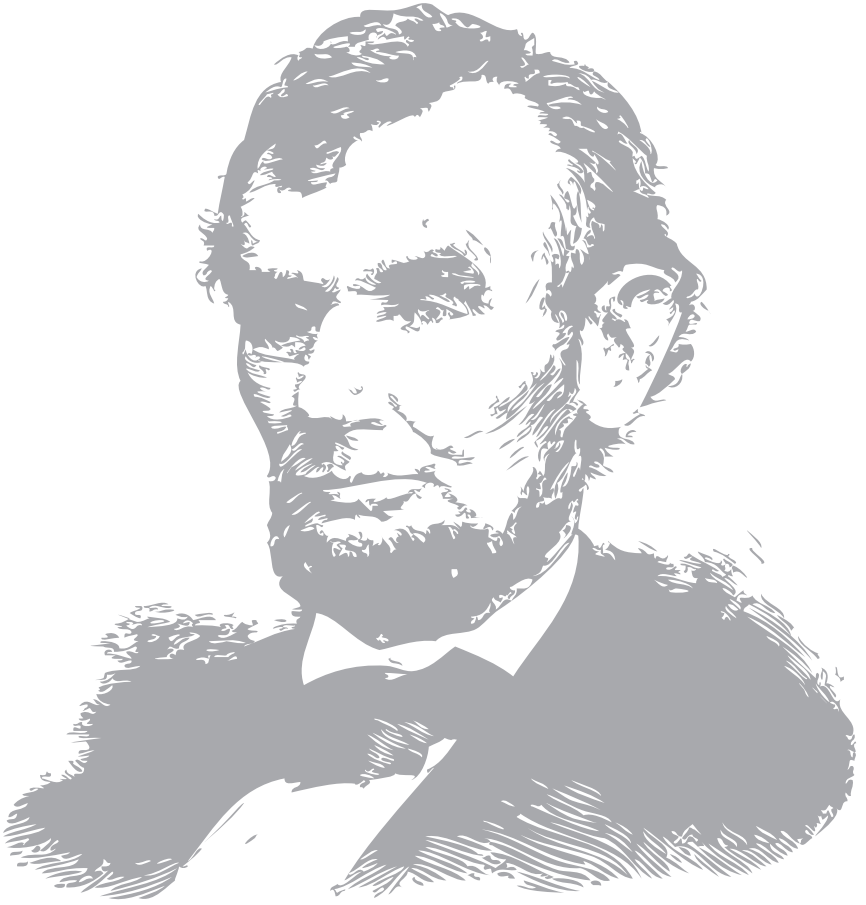

The background of the top half of the cover is a textured, artistic representation of the American flag. The red and white stripes are rendered with a rough, painterly texture. On the right side, there is a faint, blue-toned portrait of Abraham Lincoln, looking slightly to the left. The overall style is reminiscent of a mural or a weathered wall.

STEVE BERRY

LINCOLNŮV
MÝTUS

STEVE BERRY

LINCOLNŮV
MÝTUS

2015

Copyright © 2014 by Steve Berry
Translation © 2015 by Hana Pernicová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LINCOLN MYTH,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2014,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-058-9

*Augustu Elimu Reinhardtovi IV.,
výjimečnému mladému muži*

PODĚKOVÁNÍ

Díky vám, Gino Centrellová, Libby McQuireová, Kim Hoveyová, Cindy Murrayová, Jennifer Hersheyová, Debbie Aroffová, Carole Lowensteinová, Matte Schwartzi, Scotte Shannone, a díky vám všem ostatním v odděleních tvorby, propagace a odbytu v týmu Random House.

Za další skvěle odvedenou práci děkuji Marku Tavanimu a Simonu Lipskarovi.

Obzvláštní poděkování si zaslouží Grant Blackwood, supertalentovaný spisovatel, který mi pomáhal s některými aspekty zápletky, Meryl Mossová a její báječný tým pro práci s veřejností (zejména Deb Zipfová a Jeri-Ann Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, díky nimž firma Steve Berry Enterprises šlape jako hodinky, John Cole v Knihovně Kongresu, který pro mě zorganizoval velmi obohacující návštěvu, a John Busbee v Des Moines, který mi ukázal Salisbury House. Velice děkuji Shauně Summersové, editorce Random House, která mi pomáhala se vším, co souvisí s mormony (za případné omyly mohu výlučně já sám).

A největší dík jako vždy patří mé ženě Elizabeth.

Věnoval jsem již své knihy rodičům, dětem, vnoučatům, tetě, spisovatelskému sdružení, editorovi, agentům i obchodním partnerům. Když jsme s Elizabeth uzavřeli manželství, součástí balíčku byl Augustus Eli Reinhardt IV. Tou dobou mu byly čtyři roky. Teď je z něj teenager. Eli zbožňuje svou matku i otce. Doufám nicméně, že špetka jeho náklonnosti

patří i mně. Stejně jako Cotton Malone nepatřím ani já k nejsrdečnějším lidem na světě.

Což ovšem neznámá, že nám chybí cit.

Takže tahle knížka je pro Eliho.

Každý lid kdekoli na světě, pokud se tak rozhodne a disponuje potřebnou silou, má právo povstat, zbavit se stávající vlády a utvořit novou, jež mu lépe vyhovuje. Toto je nejcennější, nejposvátnější právo – právo, které, jak doufáme a věříme, osvobodí svět. A není omezeno výlučně na případy, kdy se jej rozhodnou uplatnit všichni lidé podléhající dané vládě. Jakákoli jejich část, jež to dokáže, může vyvolat revoluci a přivlastnit si tu část území, kterou obývá.

Abraham Lincoln
12. ledna 1848

PROLOG

WASHINGTON
10. ZÁŘÍ 1861

Abraham Lincoln se navenek ovládal, ale žena stojící nproti němu podrobovala jeho trpělivost těžké zkoušce.

„Generál udělal jen to, co všichni slušní lidé pokládají za správné,“ prohlásila.

Jessie Bentonová-Frémontová byla manželkou Johna Frémonta, generála armády Spojených států a vrchního velitele vojsk Unie na západ od řeky Mississippi. Hrdina mexické války a věhlasný cestovatel získal svůj nejnovější velitelský post v květnu. A před měsícem, kdy už na Jihu zuřila občanská válka, svévolně vydal proklamaci, jíž osvobodil všechny otroky patřící rebelům z Missouri, kteří pozvedli zbraň proti Spojeným státům. To bylo samo o sobě dost zlé, jenže Frémont zašel ještě dál a prohlásil, že všichni váleční zajatci budou zastřeleni.

„Madam,“ řekl Lincoln tiše, „je váš manžel skutečně toho názoru, že bychom měli všechny zajaté rebely zabít?“

STEVE BERRY

„Vědí přece, že zradili svou vlast. A trestem za vlastizradu je odjakživa smrt.“

„Uvědomujete si, že jakmile se s tím začne, zastřelí Konfederace na oplátku všechny naše zajatce? Za každého jejich mrtvého jeden náš. A tak dál, pořád dokola.“

„My tuhle rebelii nevyvolali, pane prezidente.“

Hodiny na krbové římse Lincolnovi prozradily, že se blíží půlnoc. Oznámení dorazilo do prezidentského sídla před třemi hodinami. Bylo stručné a přímočaré. Paní Frémontová přináší prezidentovi dopis generála Frémonta a ústní vzkaz. Obojí by ráda předala co nejdříve. Ať prezident laskavě určí, kdy je převezme – buď ještě dnes večer, nebo zítra časně ráno.

Požádal ji, ať se k němu dostaví okamžitě.

Sešli se v Červeném salónu v prvním poschodí, pod oslnivě zářícím lustrem. Lincoln tu obdivuhodnou ženu znal. Byla dcerou někdejšího amerického senátora, vyrůstala ve Washingtonu, byla vysoce vzdělaná a zběhlá v politice. V sedmnácti letech se proti vůli rodičů provdala za Frémonta. Porodila mu pět dětí. Podporovala ho během jeho objevitelských cest na Západ, stála při něm, když zastával funkci vojenského guvernéra Kalifornie a jednoho z prvních kalifornských senátorů. Pomáhala mu v kampani, když se roku 1856 stal prvním prezidentským kandidátem nově založené Republikánské strany. Frémontovi se přezdívalo Stopař a jeho kandidatura vyvolávala všeobecné nadšení. Volební souboj s Jamesem Buchananem sice prohrál, ale od vítězství ho dělily jen hlasy Pensylvánie.

Lincoln, první republikán zvolený do prezidentského úřadu, tudíž dlouho neváhal a jmenoval Johna Frémonta velitelem vojenských sil na Západě.

LINCOLNŮV MÝTUS

Teď toho litoval.

Měl pocit, že se mu všechno bortí pod rukama.

Hrdost, kterou prožíval, když v březnu skládal přísahu jako šestnáctý americký prezident, vystřídalo utrpení občanské války. Od Unie se odtrhlo jedenáct států a utvořilo vlastní Konfederaci. Secesionisté zaútočili na pevnost Fort Sumter a tím Lincolna donutili zablokovat všechny jižanské přístavy a pozastavit platnost ústavní záruky *habeas corpus*, podle níž mohou soudci požadovat okamžité předvedení vězňů a zdůvodnění jejich zatčení. Nasadil proti rebelům unionistickou armádu, ta však utrpěla potupnou porážku u Bull Runu. Ten zdrcující úder ho přesvědčil, že konflikt bude dlouhý a krvavý.

A teď měl na krku Frémonta s jeho pompézním osvobozením otroků.

Svým způsobem generála chápal. Rebelové porazili unionisty na jihu Missouri a postupovali na sever. Frémont se ocitl v obklíčení, neměl dost mužů ani jiných zdrojů. Situace vyžadovala rázné činy, a tak v Missouri vyhlásil stanné právo. Pak to ale přehnal, když nařídil propustit na svobodu všechny otroky rebelů.

Kongres ani sám Lincoln by se něčeho takového neodvážili.

Generál ignoroval písemné žádosti i výslovný rozkaz, aby své nařízení upravil. A teď za prezidentem poslal manželku, aby předala jeho dopis a osobně ho hájila.

„Madam, je nutno brát v úvahu aspekty, které dalece přesahují hranice Missouri. Jak jste sama ráčila připomenout, zuří válka. A její příčiny bohužel nelze popsat tak jednoduše.“

STEVE BERRY

Nechápala, že nejde pouze o otrokářství.

V otrokářství Lincoln neviděl problém. Už secesionistům nabídl, ať si otroky klidně ponechají. Byl ochoten povolit jim, aby používali novou vlajku, vyslali reprezentanty do Montgomery a dokonce i setrvali v Konfederaci – pokud oni na oplátku dovolí vybírat ve svých přístavech severanská dovozní cla. Kdyby Jih povolil bezcelní dovoz zboží, ochromilo by to severanský průmysl a národní vláda by zbankrotovala. Prohrála by bez jediného výstřelu. Cla představovala hlavní zdroj státních příjmů. Bez nich by se Sever zhroutil.

Jenže Jih prezidentovu vstřícnou nabídku odmítl a zahájil palbu na Fort Sumter.

„Pane prezidente, mám za sebou třídní jízdu přecpaným vlakem v příšerném vedru. Nic příjemného, věřte mi. Ale podstoupila jsem ji, protože generál vás chce přesvědčit, že je nezbytné soustředit se na to, co je pro náš národ klíčové. Rebelové proti nám pozvedli zbraně. Musíme je zastavit a skoncovat s otroctvím.“

„Už jsem generálovi napsal. Dobře ví, co od něj čekám,“ opáčil Lincoln.

„Cítí se znevýhodněn, protože jeho oponenty jsou vaši blízcí důvěrníci.“

Zajímavá obrana útokem. „Koho tím myslíte?“

„Domnívá se, že poskytujete více sluchu svým poradcům, protože je máte dnes a denně kolem sebe, kdežto on je daleko.“

„A to ho opravňuje neuposlechnout můj rozkaz? Madam, jeho výnos nemá oporu ve válečném právu ani v nezbytnosti. Učinil politické rozhodnutí, jímž překročil svou pravomoc. Před několika týdny jsem k němu vyslal svého osobního ta-

LINCOLNŮV MÝTUS

jemníka pana Hays se žádostí, aby pozměnil tu část, která osvobozuje veškeré otroky v Missouri. Na mou žádost nereagoval. Místo odpovědi teď posílá vás, abyste na mě apelovala osobně.“

A kdyby jen to. Z Hayova hlášení vyplývalo, že ve Frémontově velitelském sboru bují korupce a ve vojsku hrozí vzpoura. Nebylo divu. Frémont byl zbrklý paličák se sklony k hysterii. Celá jeho politická kariéra přinášela jedno fiasko za druhým. Při kandidatuře na prezidenta v roce 1856 ignoroval rady expertů a postavil kampaň právě na otázce otroctví. Jenže země nebyla na tak převratnou změnu připravena. Nestrefil se do správné společenské nálady.

A připravilo ho to o vítězství.

„Generál je přesvědčen, že porazit rebely pouze zbraněmi bude těžká a zdlouhavá dřina. Je třeba získat zahraniční podporu. Generál ví, že se Angličané kloní k pozvolnému zrovnoprávnování otroků a že čelní představitelé Jihu jim ochotně vyjdou vstříc. To nesmíme dopustit. Jako prezident si jistě uvědomujete, že se schyluje k tomu, že Anglie, Francie a Španělsko uznají Jih. Anglie proto, že má zájem na pěstování bavlny, Francie proto, že nás císař nemá rád –“

„Hleďte, politik v sukních.“

„Nejsem hluchá k dění ve světě. A vy, který jste se ve svém vysokém postavení ještě ani neohřál, byste neměl být hluchý k názorům druhých.“

Tuhle urážku už slyšel. V roce 1860 vyhrál volby díky rozkolu v Demokratické straně, která pošetile navrhla hned dva kandidáty. Se svým vlastním přišla i domýšlivá Konstituční unionistická strana. Ti tři získali dohromady 48 % procent hlasů a rozdělili si mezi sebe 123 volitelů, čímž mu umožnili,

STEVE BERRY

aby se svými 40 % hlasů a 180 voliteli zvítězil. Popravdě řečeno, byl jen obyčejný právník z Illinois; veškerou jeho zkušenost se státní administrativou tehdy představovalo pouze jedno volební období ve Sněmovně reprezentantů. Roku 1858 dokonce prohrál boj o křeslo v Senátu se svým dlouholetým nepřítelem Stephenem Douglassem. Ale teď v dvaapadesáti letech převzal na čtyři roky Bílý dům a zároveň i nejvážnější ústavní krizi, jaké kdy země čelila.

„Nemohu být hluchý k názorům druhých, madam, protože mě jimi bombardují den co den. Generál neměl zatahovat do války černochoy. V tomto konfliktu jde o důležité státní zájmy a černoši s nimi nemají nic společného.“

„Mýlíte se, pane.“

Lincoln se k té ženě choval až dosud shovívavě, pohlížel na ni jako na správnou manželku, která prostě hájí svého muže.

Teď si však zahrávali s velezradou oba Frémontovi.

„Madam, generál svým počínáním zavinil, že se Kentucky znovu rozmýšlí, zda setrvá v unii, nebo se připojí k rebelům. Podobně přehodnocuje svůj postoj Maryland, Missouri a několik dalších pohraničních států. Jestli se tento konflikt zvrhne ve spor o osvobození otroků, čeká nás jistá porážka.“

Chtěla promluvit, ale Lincoln ji gestem umlčel.

„Nenechám nikoho na pochybách. Můj úkol je zachránit unii. Nejrychleji toho dosáhnu pomocí ústavy. Čím dříve bude obnovena autorita ústřední vlády, tím podobnější bude unie té bývalé. Kdybych mohl zachránit unii tím, že neosvobodím jediného otroka, udělal bych to. Kdybych ji mohl zachránit osvobozením všech, udělal bych to. Kdybych ji mohl zachránit tím, že některé osvobodím a jiné ne, také bych to

LINCOLNŮV MÝTUS

udělal. Cokoli činím ohledně otroctví a barevné rasy, činím z pevného přesvědčení, že to přispěje k záchraně unie. Cokoli odmítám, odmítám z přesvědčení, že to k její záchraně nepřispěje. Udělám méně, kdykoli uvěřím, že něco unii škodí, a udělám více, kdykoli uvěřím, že jí něco prospívá.“

„Pak nejste můj prezident, pane. A nebudete ani prezidentem těch, kdo vás zvolili.“

„Jenže já *jsem* prezident. Předějte generálovi tento vzkaz: Byl vyslán na západ, aby vkročil s vojskem do Memphisu a pokračoval odtamtud na východ. Tento rozkaz zůstává v platnosti. Buď uposlechně, nebo bude odvolán z funkce.“

„Musím vás varovat, pane, že nepodpořit generála vás může přijít draho. Mohl by se postavit na vlastní nohy.“

Federální pokladna zela prázdnotou. Na ministerstvu války vládl chaos. Unionistická vojska nepostupovala. A teď tahle žena a její drzý manžel vyhrožují vzpourou? Měl by je oba strčit za mříže. Osvobození otroků ale bohužel vyneslo Frémontovi podporu abolicionistů a liberálních republikánů, kteří chtěli s otroctvím skoncovat. Tvrdý úder vůči jejich oblíbenci by znamenal politickou sebevraždu.

„Schůzka skončila,“ prohlásil Lincoln.

Paní Frémontová mu uštědřila rozhořčený pohled, z něhož vyčetl, že není zvyklá dostávat odněkud vyhazov. Ignoroval její nelibost, přešel salón a výmluvným gestem jí otevřel dveře. Venku držel stráž jeho osobní tajemník Hay a jeden z majordomů. Paní Frémontová Haye beze slova minula a majordom ji doprovodil ven. Lincoln počkal, až za ní zaklapnou hlavní dveře, a pak Hayovi naznačil, ať s ním jde do salónu.

„Tomu se říká drzost,“ ulevil si. „Ani jsme se neposadili. Vůbec mi nedopřála čas, abych jí nabídl křeslo. Vyrukovala

STEVE BERRY

na mě s tolika věcmi, že jsem potřeboval veškerý takt, abych se nenechal strhnout k hádce.“

„Její manžel není o nic lepší. A jako velitel stojí za starou belu.“

Lincoln přikývl. „Dělá chybu, že se izoluje. Pak nechápe souvislosti a neví, s čím si zahrává.“

„A umíněně si zacpává uši.“

„Jeho manželka v podstatě vyhrožovala, že Frémont ustaví svou vlastní vládu.“

Hay znechuceně zavrtěl hlavou.

Lincoln dospěl k rozhodnutí. „Odvolám ho, hned jak najdeme vhodného nástupce. Postarejte se o to. Samozřejmě ve vší tichosti.“

Hay přikývl. „Rozumím.“

Lincoln si všiml velké obálky, kterou jeho spolehlivý tajemník držel v ruce, a ukázal na ni. „Co to máte?“

„Tohle před chvílí dorazilo z Pensylvánie. Z Wheatlandu.“

Lincoln věděl, co je to za místo. Rodinné sídlo jeho předchůdce Jamese Buchanana. Muže, jemuž Sever nemohl přijít na jméno. Podle mnoha lidí právě on vydláždil Jižní Karolíně cestu k odtržení od Unie, když přičetl vinu *nepřípustnému zasahování Seveřanů do otázky otroctví*.

Na prezidenta hodně silný a odvážný výrok.

A Buchanan zašel ještě dál, když prohlásil, že otrokářským státům by mělo být dovoleno, aby spravovaly své domácí záležitosti po svém. Severní státy by navíc měly zrušit všechny zákony motivující otroky k útěkům. Jinak *až dotčené státy vyčerpají veškeré mírumilovné a ústavní možnosti dosažení nápravy, budou oprávněny sáhnout k revolučnímu odporu proti vládě Unie*.

LINCOLNŮV MÝTUS

To se rovnalo prezidentskému schválení rebelie.

„Co bývalý prezident chce?“

„Ještě jsem to neotevřel.“ Hay podal obálku Lincolnovi. Přes celou přední stranu bylo napsáno: VÝHRADNĚ PRO PANA LINCOLNA. „Respektoval jsem jeho přání.“

Lincoln byl unavený a paní Frémontová z něj vyždímala poslední zbytky sil, které mu po namáhavém dnu zbyly. Přesto v něm převládla zvědavost. Buchanan se nemohl dočkat, kdy už konečně pověsí prezidentský úřad na hřebík. Když v den Lincolnovy inaugurace společně odjížděli z Kapitolu, vyjádřil se o svých budoucích plánech jasně. *Jestli máte z příchodu do Bílého domu stejnou radost jako já z návratu domů, pak jste skutečně velmi šťastný muž.*

„Můžete jít,“ propustil Lincoln Haye. „Přečtu si to a půjdu taky spát.“

Tajemník odešel a Lincoln v salónu osaměl. Posadil se, zlomil voskovou pečeť a vytáhl z obálky dva listy. První byl pergamen zhnědlý stářím, zpuchřelý a kdysi zřejmě pocákaný. Druhý byl novější – černý inkoust na jemném papíru působil čerstvě a text byl psán pevnou mužskou rukou.

Lincoln si nejdříve přečetl ten druhý.

Předávám vám zemi ve špatném stavu a oslovuji se za to. První chyba jsem se dopustil, už když jsem u inauguračního projevu slíbil, že nebudu znovu kandidovat. Klínil jsem tak z nejistých

pohnutí. Píal jsem si, aby
 mě při výkonu funkce ne-
 ulivňovalo nic než touha zdárně
 a věrně sloužit a být vděč-
 ně vzpomínán svými spolu-
 občany. Ale nedopadlo to tak.
 Když jsem onoho dne složil
 přísahu a vrátil se do Bílé-
 ho domu, čekala mě zapečetěná
 obálka, tu jsem a velikosti po-
 dobná této. Obsahovala uzkaz od
 mého předchůdce pana Pierce
 a dokument, který přiklá-
 dám. Pierce mi psal, že tuto
 přílohu obdržel jako pu-
 ní sám Washington a ten poté
 rozhodl, že má být předává-
 na z prezidenta na preziden-
 ta, ať s ní každý z nich nalo-
 ží, jak uzná za vhodné. Vím,
 že mi stejně jako mnozí jiní
 kladete za vinu nejvyšší národ-
 ní konflikt. Než mě budete
 dál kritizovat, přečtete si pro-
 sím přiloženou listinu. Bu-
 díž mi připráno k dobru, že
 jsem se snažil dostat ji co nej-

lépe. Pozorně jsem poslouchal váš inaugurační projev. Výslovně jste uvedl, že Almie je a zůstane trvalá. Nebuďte si tak jist. Není všechno takové, jakým se jeví. Původně jsem nesmínil předat tento dokument dál. Chtěl jsem ho spálit. Během posledních měsíců, kdy žijí stranou od vládního chaosu a tlaku celonárodní krize, jsem však dospěl k přesvědčení, že před pravdou se nesná uhybat. Když Jiřina Karolína rozbila Almie, veřejně jsem prohlásil, že jsem možná posledním prezidentem Spojených států. Vy jste to označil za absurdní. Čet třeba zjistíte, že nejsem tak pošetilý, jak jste se domníval. Jsem přesvědčen, že jsem své povinnosti plnil věrně, byť možná nedokonalé. V každém případě odejdu do hrobu s vědomím, že jsem přinejmenším usiloval o blaho své vlasti.

STEVE BERRY

Lincoln zvedl oči od papíru. Divná lamentace. A nějaký dokument? Předávaný z prezidenta na prezidenta? A Buchanan si ho až dosud nechával pro sebe?

Promnul si unavené oči a chopil se druhé listiny. Inkoust na ní už vybledl, písmo bylo stylizované a špatně se četlo.

Dole se vyjímalý rozmáchlé podpisy.

Zběžně si ji přečetl.

Pak si ji přečetl celou znovu.

Pozorněji.

Spánek najednou přestal být důležitý.

Jakže to Buchanan napsal?

Není všechno takové, jakým se jeví.

„To snad není možné,“ zamumlal Lincoln.

ČÁST PRVNÍ

1

U DÁNSKÉHO POBŘEŽÍ

STŘEDA 8. ŘÍJNA

19:40

Stačil jeden pohled a Cotton Malone věděl, že má problém.

V průlivu Øresund oddělujícím dánský ostrov Sjælland od švédské provincie Skåne, jindy jedné z nejrušnějších vodních cest světa, vládl neobvyklý klid. Na šedomodré hladině byly v dohledu všehovšudy dva čluny – ten Maloneův a ještě jeden, jehož obrys se rychle přibližoval.

Malone si ho všiml, už když vyplouvali z doku v Landskroně na švédské straně průlivu. Sedmimetrový červenobílý člun se dvěma motory. On si ten svůj najal na kodaňském nábreží v Dánsku – pětimetrový, s jedním závěsným motorem. Razil si s ním cestu mírnými vlnami, motor hučel, na nebi ani mráček, večerní vzduch byl sice štiplavý, ale nefoukalo – na Skandinávii nádherné podzimní počasí.

STEVE BERRY

Před třemi hodinami ještě pracoval ve svém antikvariátu na Højbro Plads. Měl v plánu zaskočit si jako obvykle na večeri do Café Norden. Jenže telefonát Stephanie Nelleové, jeho někdejší nadřízené na ministerstvu spravedlnosti, všechno změnil.

„Něco bych od tebe potřebovala,“ řekla. „Neobracela bych se na tebe, kdyby mi neteklo do bot. Jde o muže jménem Barry Kirk. Krátké černé vlasy, špičatý nos. Potřebuju, abys mi pro něj zajel.“

Zaslechl v její prosbě naléhavý tón.

„Jede tam můj agent, ale zdržel se. Nevím, kdy dorazí, a Kirka je nutné najít. Okamžitě.“

„Proč, to mi nejspíš neřekneš.“

„Nemůžu. Ale máš to k němu nejbliž. Přes vodu, do Švédska. Čeká tam na vyzvednutí.“

„Potíže, co?“

„Pohřešuje se jeden můj agent.“

Ta slova nenáviděl, kdykoli je slyšel.

„Kirk zřejmě ví, kde ten dotýčný je, a proto ho potřebujeme rychle dopravit do bezpečí. Doufám, že máme náskok a všechno půjde hladce. Jen ho odvez k sobě do obchodu a nech ho tam, dokud si pro něj nepřijde můj člověk.“

„Zařídím to.“

„Ještě něco, Cottone. Vezmi si s sebou pistoli.“

Vyběhl po schodech do třetího patra, kde bydlel, a vytáhl zpod postele batoh, který si tam nechával trvale připravený. Měl v něm doklady, peníze, telefon a berettu, kterou kdysi vyfasoval v Magellan Biletu a se Stephaniiným svolením si ji vzal s sebou do výslužby.

Teď ve člunu ji měl zastrčenou vzadu za opaskem. Zakrývala ji bunda.

LINCOLNŮV MÝTUS

„Blíží se k nám,“ poznamenal Barry Kirk.

Jako by to Malone nevěděl. Dva motory jsou vždycky lepší než jeden.

Sevřel pevněji volant. Prozatím jeli na tři čtvrtě plynu, ale teď se rozhodl přidat na doraz. Příklad se zvedla a člun nabral rychlost. Malone se ohlédl. Ve druhém člunu viděl dva muže – jeden řídil, druhý stál vedle něj s bouchačkou v ruce.

Čím dál tím líp.

Byli pořád ještě ve švédských vodách, ani ne v půli cesty přes průliv, a mířili šikmo na jihozápad ke Kodani. Mohl si půjčit auto a vzít to přes Øresundský most, spojující Dánsko se Švédskem, jenže to by trvalo o hodinu déle. Cesta přes vodu byla rychlejší a Stephanie spěchala, a tak si ve své obvyklé půjčovně pronajal malý motorový člun s otevřenou přídílí. Půjčovat si loď bylo mnohem lacinější než ji vlastnit, zvláště když vyplouval na moře málokdy.

„Co máte v plánu?“

Pitomá otázka. Kirk ho neskutečně štvál. Malone ho našel v docích přesně tam, kde měl podle Stephanie čekat. Nervózně přešlapoval a přímo z něj číselo, že chce co nejdřív vypadnout. Vyměnili si hesla, aby měli jistotu, že mluví s tím pravým. Maloneovo znělo *Joseph*, Kirkovo *mormon*.

Divný výběr.

„Víte, co jsou ti chlapi zač?“ zeptal se Malone.

„Chtějí mě zabít.“

Malone udržoval směr k Dánsku. Příklad se zařezávala do vln prudkými výpady a rozstříkovala kolem člunu spršky vody.

„Proč vás chtějí zabít?“ překřikoval řev motoru.

„Kdo vlastně jste?“

STEVE BERRY

Malone si Kirka pohrdavě změřil. „Chlápek, co vám zachrání krk.“

Druhý člun od nich dělilo sotva třicet metrů.

Malone zkoumal pohledem horizont, ale po žádné jiné lodi nebylo vidu ani slechu. Smrákalo se, azurová modř nebe šedla.

Třeskla rána.

A ještě jedna.

Ohlédl se.

Stojící muž v druhém člunu začal střílet.

„Přikrčte se!“ křikl na Kirka. Přihrbil se také. Dál udržoval směr i rychlost.

Další dva výstřely.

Kulka třeskla o sklolaminát nalevo od něj.

Pronásledovatelé se už k nim přiblížili na patnáct metrů. Malone se rozhodl trochu zchladit jejich elán. Hrábl za záda, vytáhl pistoli a vypálil po nich.

Nepřátelský člun se stočil doprava.

Nacházeli se dva a půl kilometru od dánského pobřeží, prakticky uprostřed Øresundu. Člun pronásledovatelů opsal smyčku a teď se blížil zprava, chystal se jim zkřížit dráhu těsně před přídí. Malone se všiml, že pistoli vystřídala automatická puška s krátkou hlavní.

Mohl udělat jen jedno.

Namířil svou loď přímo na ně.

Je čas zahrát si „kdo uhne první“.

Vzduchem zaburácela salva. Malone se s jednou rukou na volant skrčil co nejniž. Nad hlavou mu hvízdaly kulky a pár se jich zarylo do člunu. Odvážil se vystrčit hlavu. Druhý člun se stáčel obloukem doleva, chystal se zaútočit zezadu, kde na otevřené palubě nebylo čím se krýt.

LINCOLNŮV MÝTUS

Malone se rozhodl pro otevřený boj bez dalších parádek.

Ale musí si ho perfektně načasovat.

Dál uháněl na plný plyn. Příď druhého člunu mířila přímo k nim.

„Zůstaňte skrčený,“ připomněl Kirkovi.

Nemusel se bát, že Kirk neposlechne. Ležel na palubě, přilepený k boku lodi. Malone pořád svíral berettu, ale mimo dohled pronásledovatelů. Druhý člun zkracoval vzdálenost, která je dělila.

A rychle.

Pětačtyřicet metrů.

Pětatřicet.

Pětadvacet.

Malone škulbl pákou plynu dozadu a přehodil motor na volnoběh. Rychlost opadla. Příď klesla na vodu. Ještě několik metrů klouzali po hladině, pak zastavili. Druhý člun se blížil.

Souběžně s nimi.

Muž s puškou zacítil.

Ale než stačil vypálit, sundal ho Malone ranou do hrudi.

Člun pronásledovatelů se prořítíl kolem.

Malone přidal plyn a zvýšil obrátky.

Viděl, jak se řidič druhého plavidla shýbá pro pušku.

Znovu se k nim velkým obloukem vracel.

Napoprvé Maloneova finta zabrala.

Podruhé už nezabere.

Od dánského pobřeží je pořád ještě dělilo půldruhého kilometru a v rychlostním závodě pronásledovatele neporazí. Leda snad v manévrování, jenže na jak dlouho? Kdepak. Musí se mu postavit čelem a bojovat.

STEVE BERRY

Nespouštěl z něj zrak a v duchu se připravoval.

Byl zhruba osm kilometrů na sever od kodaňského předměstí, kde dříve žil jeho starý přítel Henrik Thorvaldsen.

„No ne, koukejte!“ zaslechl Kirka.

Ohlédl se.

Druhý člun byl devadesát metrů od nich a chystal se zaútočit. Jenže z tmavnoucí oblohy na západě se vyloupl jednomotorový hornoplošník Cessna a namířil si to dolů. S typickým tříkolovým podvozkem stěží dva metry nad hladinou přelétl těsně nad druhým člunem a div svými koly nesrazil řidiče. Ten sebou bleskurychle plácl na palubu a asi přitom oběma rukama pustil volant, protože příd' cukla doleva.

Malone toho využil k útoku.

Letoun zvedl čumák, nabral výšku a stácel se k opakovanému průletu. Malonea by zajímalo, jestli si pilot uvědomuje, že chlap dole má automatickou pušku a bez váhání po něm začne pálit. Řítil se do problémů, a na plný plyn. Nepřátelský člun mezitím zastavil a jeho řidič se soustředil výhradně na letadlo.

Tím Maloneovi umožnil popojet blíž.

Malone byl za odvedení pozornosti vděčný, ale pomoc se mohla každou vteřinou zvrhnout v katastrofu. Viděl, jak muž ve člunu míří na letadlo puškou.

„Vstát,“ křikl na Kirka.

Ten se ani nehnul.

„Nechtějte, abych si pro vás došel!“

Kirk se zvedl.

„Převzmete volant. Udržujte přímý směr.“

„Já? Proč?“

„Hodte sebou.“

LINCOLNŮV MÝTUS

Kirk se chopil volantu.

Malone přešel na záď, pevně se rozkročil a namířil.

Letoun se blížil. Muž ve člunu na něj čekal s připravenou puškou. Maloneovi bylo jasné, že na rozhoupané palubě moc pokusů mít nebude. A vtom muži došlo, že se k němu kromě letadla blíží i člun.

Že čelí dvěma hrozbám naráz.

Co teď?

Malone dvakrát vypálil. Minul.

Třetí ranou zasáhl člun.

Muž se vrhl doprava – usoudil, že větší nebezpečí momentálně hrozí z vody. Čtvrtý Maloneův výstřel ho trefil do prsou a srazil ho přes bok lodi do moře.

Letadlo nad nimi prohřmělo tak nízko a těsně, že je málem nabralo koly podvozku.

Oba se s Kirkem bezděčně příkrčili.

Malone převzal volant, ubral plyn a stočil člun zpátky k nepřítelům. Blížil se k nim odzadu s pistolí připravenou k výstřelu. Jedno tělo se pohupovalo na hladině, druhé leželo na dně lodi. Nikdo další na palubě nebyl.

„Přitahujete průšvihy jako magnet, co?“ utrousil ke Kirkovi.

Nastalo ticho přerušované jen tlumeným rachotem motoru běžícího na volnoběh. O přídě obou člunů pleskaly vlny. Měl by kontaktovat úřady. Švédy? Dány? Jenže vzhledem k tomu, že v té záležitosti hraje roli Stephanie a Magellan Billet, nepřipadá bratříčkování s místními poldy v úvahu.

Stephanie to nesnáší.

Zadíval se na ztemnělé nebe a uviděl, jak přímo nad nimi znovu přelétá cessna, teď už ve výšce dobrých šest set metrů.

STEVE BERRY

Z letadla někdo vyskočil.

Padák se otevřel, nabral vzduch a snášel svého pasažéra v úzké spirále dolů. Malone měl za sebou slušnou várku seškoků, takže poznal, že ten člověk je zkušený a manipuluje vrchlíkem tak, aby se dostal co nejlíže k nim. Zanořil se nohama do vody necelých padesát metrů od člunu.

Malone k němu dojel a zastavil.

Mladíkovi, který se vyšplhal na palubu, bylo tak ke třiceti. Jeho světlé vlasy vypadaly, jako by je někdo spíše přejel sekačkou než ostříhal, kulatou tvář měl hladce oholenou a rozesmátou od ucha k uchu. Byl oblečen v tmavém svetru a džínách, pod kterými se rýsovala jeho svalnatá postava.

„Ta voda je zatraceně studená,“ postěžoval si. „Fakt si vážím toho, že jste na mě počkali. Pardon, že jsem se opozdil.“

Malone ukázal na východ, kde dozníval hukot cessny. „Je na palubě někdo?“

„Ne. Letí na autopilota. Ale dochází jí palivo. Za pár minut zahučí do Baltu.“

„Drahá legrácka.“

Mladík pokrčil rameny. „Chlap, kterému jsem ji šlohnul, si to zasloužil.“

„Kdo jste?“

„Jejda, promiňte. Občas zapomínám na dobré vychování.“

Podal jim mokrou ruku.

„Jmenuju se Luke Daniels. Jsem z Magellan Billetu.“

2

KALUNDBORG, DÁNSKO

20:00

Josepe Salazar počkal, až se muž vzpamatuje. Zajatec ležel ve své cele napůl v mdlobách, ale zmohl se na to, aby ze sebe vypravil: „Skončete to už.“

Nadzvedl hlavu ze zaprášené kamenné podlahy. „Už tři dny... žasnu..., kde se ve vás bere ta krutost. Vždyť přece věříte... v Nebeského otce. Prý jste... muž Boží.“

Salazar v tom neshledával rozpor. „Proroci čelili stejně velkým hrozbám jako já dnes, ne-li větším. A přesto nikdy nezakolísali a dělali, co bylo třeba.“

„*Pravdu díš,*“ potvrdil mu anděl.

Salazar vzhlédl. Zjevení ve volném bílém rouchu se vznášelo metr od něj a obestíral je jas pronikavější než zář blesku, oslnivější než cokoli, co kdy Salazar viděl.

„*Neváhej, Josepe. Žádný z proroků nikdy nezaváhal před ničím, co bylo třeba udělat.*“

STEVE BERRY

Salazar věděl, že jeho vězeň anděla neslyší. Neslyšel ho nikdo, jen on sám. Ale muž na podlaze si povšiml, že hledí k zadní stěně cely.

„Co tam vidíte?“

„Něco velkolepého.“

„*Nemůže nám porozumět.*“

Salazar se otočil k vězni. „Chytil jsem Kirka.“

Ze Švédska mu sice ještě nepotvrdili, že akce proběhla úspěšně, ale podle posledního hlášení měli cílový subjekt na očích. Konečně. Po třech dnech. Tak dlouho ležel jeho vězeň tady v cele, bez jídla a pití. Byl bledý a samá podlitina, rty rozpraskané, nos přeražený, v očích skelný pohled. A nejspíš několik zlomených žeber. Aby se jeho muka ještě znásobila, stál kousek za mřížemi kbelík vody, takže na něj sice viděl, ale nedosáhl.

„*Pořádně ho zmáčkni,*“ přikázal anděl. „*Ať ví, že netolerujeme drzost. Lidé, kteří ho poslali, přece museli vědět, že budeme bojovat. Máme tolik práce, a oni se nám pletou pod nohy. Zlom ho.*“

Salazar se vždy řídil andělovou radou. Jak by ne? Vždyť mu ho seslal sám Nebeský otec. Kdežto vězeň byl špeh. Vyslaný nepřitelem.

„*Se špehy odedávna zacházíme tvrdě,*“ pravil anděl. „*Zpočátku jich bývalo mnoho a nadělali spoustu zla. Zlem jim musíme odplatit.*“

„Ale copak ho nemám milovat?“ otázal se přízraku. „Navzdory všemu je dítě Boží.“

„S kým... mluvíte?“

Salazar pohlédl na vězně a položil mu klíčovou otázku: „Pro koho pracuješ?“

LINCOLNŮV MÝTUS

Žádná odpověď.

„Pověz mi to.“

Uvědomil si, že zvýšil hlas. To u něj nebyvalo zvykem. Vyznačoval se tichou mluvou a poklidným chováním – a dával si na obojím záležet. Dekorum je zapomenuté umění, říkával často jeho otec.

U nohou mu stál kbelík s vodou.

Nabral jí plnou naběračku a vychrstl ji přes mříže svému vězni do zhmožděného obličejce. Muž se snažil slíznout každou kapku, na kterou dosáhl. Ale třídní žízeň tak rychle neuhasí.

„Řekni mi, co chci vědět.“

„Ještě vodu!“

Salazara už dávno opustil soucit. Má svaté poslání a na rozhodnutích, která učiní, závisí osud miliónů.

„*Tady je nutné vykoupení krví,*“ pravil anděl. „*Je to jediná možnost.*“

Doktrína hlásala, že existují hříchy, za něž lidé nedojdou odpuštění ani na tomto, ani na onom světě. Ale pohlédnou-li pravdě do očí a uvědomí si je, jistě budou ochotni prolít jako pokání svou krev, a tak dosáhnout spásy.

„*Krev syna Božího byla prolita za hříchy lidstva,*“ pokračoval anděl. „*I dnes existují hříchy, které lze vykoupit krvavou obětí na oltáři jako za dávných časů. Existují však hříchy, které krev beránka, telete ani holubice nesmyje. Ty lze odčinit jedinež krví lidskou.*“

Hříchy, jako je vražda, cizoložství, lež, porušení smlouvy a odpadlictví.

Salazar se shýbl a hleděl na tu odbojnou bytost za mřížemi. „Mě nezastavíte. Nikdo mě nezastaví. Co se má stát, to

STEVE BERRY

se stane. Ale jsem připraven prokázat ti dobrodiní. Stačí říct, kdo tě poslal a proč, a ta voda bude tvoje.“

Nabral další vodu a podržel naběračku ve výšce.

Muž dosud ležel na břiše s rukama doširoka rozhozenýma a mokrým obličejem přimáčknutým k podlaze. Teď se pomalu převalil na záda a zadíval se do stropu.

Salazar a anděl čekali.

„Jsem agent... ministerstva spravedlnosti. Jdeme... po vás.“

Americká vláda. Balvan, který už sto osmdesát let překáží v cestě.

Ale kolik toho vědí?

Muž k němu otočil hlavu a navzdory vyčerpání zaostřil pohled. „Když mě zabijete..., nijak si nepomůžete. Jen si... zaděláte na další potíže.“

„Lže,“ pravil anděl. „*Myslí si, že se dáme zastrašit.*“

Salazar dostal svému slovu a prostrčil naběračku skrz mříže. Muž po ní chňapl a jedním douškem vodu vypil. Salazar mu přistrčil celý kbelík a muž hladově pil a svažoval si vyprahlé hrdlo.

„*Nezakolísej,*“ varoval anděl. „*Dobře ví, že se dopustil hříchu, kterým se připravil o Boží milost, po níž prahne. Zpět ji nezíská, dokud neprolije svou krev. Prolitím krve dosáhne vykoupení, bude spasen a pozdvižen k Bohu. Není muže ni ženy, kteříž by nepravili: Prolij mou krev, nechť se mi dostane spásy a milosti Boží.*“

Ne, to opravdu není.

„*Mnohokrát, Josepe, byli lidé právem zabiti, aby tím vykoupili své hříchy. Na vlastní oči jsem uzřel nespočet takových, kteří by měli naději na spásu, kdyby jim byl odebrán život a jejich*

LINCOLNŮV MÝTUS

krev vytekla na zem jako vonné kadidlo pro Všemohoucího. Nyní však jsou anděly dáblivými.“

Na rozdíl od tohoto posla, který přináší slovo Boží.

„Takto se projevuje láska k bližnímu. Potřebuje-li pomoc, pomozme mu. Touží-li po spáse a je nezbytné prolít jeho krev, aby byl spasen, prolijme ji. Spácháš-li hřích vyžadující vykoupení krví, nedoješ klidu ani odpočinku, dokud krev tvá nebude prolita, abys dosáhl spásy, po níž toužíš. To je způsob, jak milovat lidstvo.“

Salazar se od andělského zjevení odvrátil a otázal se vězně: „Hledáš spásu?“

„Proč vás to zajímá?“

„Dopustil ses velkých hříchů.“

„Stejně jako vy.“

Nebyly stejné. Lhát při hledání pravdy není lží. Zabíjet pro něčí spásu je projev lásky. Salazar dlužil tomuto hříšníkovi věčný klid, a tak vylovil zpod saka zbraň.

Vězeň vytřeštil oči. Snažil se ucouvnout, ale neměl kam se skrýt.

Zabít ho bude snadné.

„Zatím ne,“ zarazil Salazara anděl.

Salazar spustil zbraň.

„Ještě ho potřebujeme.“

Přízrak se vznesl do výše a pod stropem se rozplynul. Celu zahalilo přítmí, které vládlo předtím, než ji zaplavila ta zář.

Salazar se vlídně usmál.

V očích mu zaplál nový jas, jímž mu nebesa poděkovala za poslušnost. Podíval se na hodinky a v duchu odečetl osm hodin.

V Utahu je poledne.

Musí informovat církevního staršího Rowana.

3

JIŽNÍ UTAH

12:02

Senátor Thaddeus Rowan vystoupil z landroveru a zalilo ho důvěrně známé teplo slunečních paprsků. Prožil v Utahu celý život a nyní zastupoval svůj domovský stát v Senátu. Funkci senátora zastával už třiatřicet let. Vydobyl si moc a vliv – byl tak důležitou osobou, že ho sem dnes doprovázel sám ministr vnitra.

„Krásná končina,“ poznamenal ministr.

Jižní polovina Utahu s národními parky Arches, Capitol Reef, Bryce Canyon a mnoha dalšími patřila federální vládě. Momentálně se nacházeli v národním parku Sion. Rozkládal se na šedesáti tisících hektarech mezi dálnicí číslo 9 a mezistátní silnicí číslo 15. Kdysi tu žili Pajutové, ale po roce 1863 se sem na jih začali stěhovat od Solného jezera Svatí posledních dnů, vytlačili indiány a dali opuštěnému kraji jméno Sion. Jak prohlašoval Isaac Behunin, Svatý, který se tu se

LINCOLNŮV MÝTUS

svými syny usídlil jako první, *mezi těmito velkolepými katedrálami se lze modlit k Bohu stejně dobře jako v kterémkoli kostele vybudovaném lidskýma rukama*. Brigham Young s tím však nesouhlasil a po své návštěvě roku 1870 překřtil kraj na Nesion. Ta přezdívka mu už zůstala.

Rowan s ministrem sem přiletěli helikoptérou ze Salt Lake City, vzdáleného čtyři sta kilometrů na sever. Přistáli přímo v parku a správce už na ně čekal. Být předsedou rozpočtového výboru Senátu s sebou neslo řadu výhod. K nikoli nejmenším patřilo, že se nikde nesměl utratit ani pětník z federálních peněz, dokud to Rowan neodsouhlasil.

„Je to úchvatná země,“ přitakal ministroví.

Mnohokrát se potuloval zdejší poušti plnou rudých skal a šterbinových kaňonů tak uzoučkých, že o jejich dno nikdy nezavadí slunce. Města na okraji pouště obývali Svatí, neboli mormoni, jak jim obvykle říkají příslušníci jiných vyznání. Většinu Svatých, jeho nevyjímaje, to označení nevadilo. Vzniklo v 19. století, kdy byli Svatí pod tlakem předsudků a nenávisti postupně vytlačováni na západ, dokud neobjevili odlehlou oblast kolem Velkého solného jezera. Rowanovi předkové přijeli na vůbec prvních krytých vozech, které tam 24. července 1847 dorazily. Nebylo tam tehdy nic než zelená tráva, a pokud lze věřit legendám, jeden jediný strom.

Osamělá nádhera, tak to jeden Svatý popsal.

Když k cíli doputoval vůdce Brigham Young, uložený na korbě vozu, protože ho sužovala horečka, údajně povstal a prohlásil: *Zde je ono místo*.

V jeho stopách následovaly desetitisíce dalších osadníků. Vyhýbali se tradičním stezkám, putovali trasami, které vytýčili předem vyslaní průkopníci, a všichni během cesty nejen

sklízeli, ale také sázeli plodiny, aby zajistili potravu příštím karavanám. První vlna, která ostatním našla nový domov, sestávala ze 143 mužů, 3 žen, 2 dětí, 70 vozů, 1 děla, 1 člunu, 93 koní, 52 mul, 66 volů, 17 psů a hejna kuřat.

„Je to hned tamhle na hřebenu,“ ukázal správce parku.

Od helikoptéry odjeli landroverem jen oni tři. Měli kotníkové boty, na sobě džíny, košile s dlouhým rukávem a klobouky. Rowan si i v jedenasedmdesáti letech uchoval sílu – jeho nohy byly připraveny čelit náročnému terénu táhnoucímu se na všechny strany.

„Jak hluboko v parku jsme?“ zeptal se. „Asi tak pětasedesát kilometrů?“

„Spíš osmdesát,“ odvětil správce. „Vstup je přísně omezen. Nepovolujeme volnou turistiku ani táboření. Šterbinové kaňony jsou příliš nebezpečné.“

Rowan znal statistiky. Park Sion ročně navštíví tři milióny lidí. Patří k nejoblíbenějším turistickým atrakcím Utahu. Na všechno je potřeba povolení – tolik povolení, že se lovci, autoturisté a odpůrci ochrany přírody dožadují volnějšího režimu. Osobně s nimi souhlasil, ale držel se od sporu stranou.

Správce je vedl do kaňonu se strmými stěnami. Kaňon byl zarostlý javory, divoká hořčice a kreosotové keře se střídaly s plácky tuhé trávy. Nad hlavou se jim klenulo bezmračné nebe, po kterém plachtil kondor.

„Právě díky neukázněným turistům jsme to objevili,“ vysvětloval správce. „Minulý týden se tady načerno potulovali tři. Jeden uklouzl a zlomil si nohu a my jsme ho museli odtransportovat. Přitom jsme se toho všimli.“

Ukázal na tmavou puklinu ve skalní stěně. Rowan věděl,

LINCOLNŮV MÝTUS

že v pískovci se jeskyně vyskytují běžně. V jižním Utahu jich bylo jako máku.

„V srpnu se touhle oblastí prohnaly bleskové povodně,“ doplnil ministr. „Tři dny lilo jako z konve. Myslíme, že otvor odkryla voda. Předtím byl zavalený.“

Rowan se na něj zpytavě zadíval. „Proč jste se vlastně vydal na tuhle výpravu se mnou?“

„Chci mít jistotu, že předseda senátního rozpočtového výboru bude spokojen se službami ministerstva vnitra.“

Rowan mu nevěřil, protože od nástupu prezidenta Dan-nyho Danielse před sedmi lety vláda na názory utažského senátora zvysoka kašlala. Náleželi k různým politickým stranám – ta jeho ovládala Kongres a Danielsova držela Bílý dům. Rozštěpení moci obvykle nutí ke spolupráci a kompromisům, jenže poslední dobou se vstřícnost vytrácela jako pára nad hrcem. Do módy přišlo slovo pat. Situaci ještě komplikovala skutečnost, že se Danielsovo druhé prezident-ské období chýlilo ke konci a nebylo jasné, kdo nastoupí po něm.

Obě strany měly stejnou šanci.

Jenomže Rowana už volby nezajímaly. Měl větší plány.

Došli k otvoru, správce shodil ze zad krosnu a vytáhl z ní tři baterky.

„Budou se hodit.“

Rowan si jednu vzal. „Vedte nás.“

Protáhli se skalní škvírou do prostorné jeskyně, strop se jim nad hlavou rýsoval ve výšce dobrých šesti metrů. Rowan prozkoumal kuželem světla vchod a zjistil, že původně byl mnohem širší a vyšší.

„Kdysi to býval hodně velký otvor,“ poznamenal správce.

„Jako vrata do pořádně velké garáže. Ale úmyslně ho zakryli.“

„Jak to víte?“

Správce posvítíl před sebe. „Uvidíte. Ale dávejte si pozor. Tohle je ideální rejdiště pro hady.“

To si už Rowan uvědomil. Šedesát let potulek utážskou přírodou ho naučilo respektovat zdejší krajinu i její obyvatele.

O patnáct metrů hlouběji vyvstaly ze tmy nezaměnitelné obrysy. Napočítal tři kryté vozy se širokými nápravami. Asi tři metry dlouhé, půldruhého metru široké. Vysoké kruhy a krycí plachta nad korbou už dávno vzaly zaskvě. Popošel blíž a jeden vůz ohmatal. Dřevo zůstalo pevné, jen železné obruče kol zrezivěly. Tyhle vozy obvykle táhlo čtyřspřeží nebo šestispřeží koní, mul nebo volů.

„Pocházejí z devatenáctého století,“ řekl správce parku. „Dost toho o nich vím. Uchovaly se díky suchému pouštnímu vzduchu a taky díky uzavření jeskyně. Jsou neporušené – to je vzácnost.“

Rowan je obešel a zjistil, že korby jsou prázdné.

„Vjely sem vstupním otvorem,“ pokračoval správce, „takže musel být daleko větší.“

„Tamhle jsou další,“ ozval se ministr.

Rowan sledoval pohledem světelný kužel jeho baterky a spatřil hromadu troskek. Pozůstatky dalších vozů naházené vysoko na sebe.

„Zničili je,“ řekl správce. „Podle mého odhadu jich tu bylo přes dvacet, než je rozštípali.“

Přesně řečeno dvaadvacet. Ale Rowan mlčel. Místo toho trosky spolu se správcem obešel a ve světle jejich baterek se

LINCOLNŮV MÝTUS

vylouply kostry. Zamířil k nim, drobné kamínky mu povrzávaly pod botami jako suchý sníh. Napočítal tři a bylo mu jasné, jak ti lidé zemřeli.

Měli v lebce díry po kulkách.

Dochovaly se i cáry jejich šatů a dva kožené klobouky.

Správce sjel baterkou kus stranou. „Tamhleten žil déle.“

Rowan spatřil čtvrtou oběť, opřenou o zeď jeskyně. Žádná díra v lebce, zato roztráštěná žebra.

„Střelili ho do prsou,“ řekl správce. „Ale zůstal naživu dost dlouho, aby napsal tohle.“

Světlo baterky odhalilo nápis na zdi. Podobal se skalním rytinám, které Rowan vídal v jeskyních v jiných částech Utahu.

Sehnul se a luštil naškrábané písmo.

FEJLDSTED HYDE WOODRUFF EGAN PROKLET BUDIŽ PROROK NEZAPOMEŇTE NA NÁS

Okamžitě mu došel význam těch příjmení.

Ale pouze on, jeden z Dvanácti apoštolů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, věděl, kým byli.

„Kvůli zmínce o prorokovi jsme vás zavolali,“ prohlásil ministr.

Rowan se vzpamatoval a napřímil se. „Dobře jste udělali. Ti lidé byli Svatí.“

„To jsme si mysleli.“

Po celou dobu existence lidstva Bůh vždy jednal se Svými dětmi prostřednictvím proroků, jako byli Noe, Abrahám a Mojžíš. Roku 1830 si nebesa vyvolila Josepha Smithe za

STEVE BERRY

proroka Posledního dne, aby ve vší úplnosti vzkřísil evangelia a připravil svět na druhý příchod Krista. A tak Smith založil novou církev. Od těch časů se v úřadu proroka, nebo také prezidenta, vystříдалo sedmnáct mužů. Každý z těch sedmnácti vzešel z Kvora dvanácti apoštolů, které v církevní hierarchii stálo hned pod prorokem.

Rowan měl v plánu stát se osmnáctým.

A tenhle objev mu snad pomůže.

Rozhlédl se po jeskyni a představil si, co se tu roku 1857 odehrálo.

Všechno odpovídalo legendě.

Teprve teď se potvrdilo, že se zakládá na pravdě.

4

KODAŇ, DÁNSKO

20:40

Malone řídil člun a Luke Daniels, po svém seskoku do moře promočený až na kůži, se choulil za předním sklem, aby se chránil před náporu ostrého studeného vzduchu.

„Skáčeš padákem často?“ zeptal se ho Malone.

„Mám na kontě přes stovku seskoků, ale do vody jsem už dost dlouho nepřistával.“

Mladík zamával Kirkovi skrčenému na zádi a přes řev motoru na něj zahulákal: „Nejradši bych ti nakopal prdel!“

„Smím se zeptat proč?“ otázal se Malone.

„Co všechno víš od Stephanie?“

Mazaný tah, odpovědět na otázku otázkou. „Že má nezvěstného agenta a Kirk nejspíš ví, kam se poděl.“

„Správně. A vzal roha, srab jeden.“

„Pročpak?“

„Protože je práskač. A práskače nemá nikdo rád.“ Luke se

STEVE BERRY

ohlédl po Kirkovi. „Až tě dopravíme na břeh, tak si my dva spolu promluvíme.“

Kirk mlčel.

Luke popošel k Maloneovi, ale dál se držel v zátěží. Pokrčenými koleny vyrovnával houpání člunu. „Řekni, fotříku, jsi fakt takový borec, jak se o tobě říká?“

„Už nejsem tak dobrý jako kdysi, ale občas se ještě zadaří.“

„Cituješ tu písničku Tobyho Keithe, co? Tobyho mám rád. Před pěti lety jsem ho viděl na koncertě. Netipoval bych tě na fandu country music.“

„Já zas nevím, na co tipovat tebe.“

„Jsem jen skromný služebník americké vlády.“

„Tohle je moje replika.“

„Já vím. Poradila mi ji Stephanie.“

„Je ti doufám jasné, že jsi s tím svým letadýlkem málem schytl sprchu z automatické pušky? Útočit tak nízko byla blbost.“

„Já tu pušku viděl. Ale ten chlap stál na rozkymáceném člunu. A zdálo se mi, že potřebuješ helfnout.“

„Takovéhle ztřeštěné frajeřiny děláš pořád?“ zeptal se Malone.

Ubral plyn, protože se blížili k dánskému břehu.

„Musíš uznat, že to byla parádní ukázka pilotáže. Bral jsem to podvozkem..., no, sotva dva metry nad vodou.“

„Už jsem zažil lepší.“

Luke si teatrálně přitiskl ruce k hrudi. „Tohle teda zabolelo, fotříku. Víím, že u mariňáků jsi byl za hvězdu. Stíhačské eso. Ale dopřej trochu uznání i mně. Aspoň kapku. Konec konců jsem tě vytáhnul z bryndy.“

LINCOLNŮV MÝTUS

„Vážně? To že jsi udělal?“

Kdysi, v jiném životě, pracoval Malone jako jeden z původních dvanácti agentů Stephanie Nelleové v Magellan Billetu. Předtím vystudoval práva na Georgetownu a sloužil jako důstojník ve vojenském námořnictvu. Teď mu bylo sedmačtyřicet, ale dodnes si uchoval všechny vlasy, pevné nervy a bystrost. Jeho urostlou postavu poznamenaly jizvy z mnoha zranění, která utrpěl při plnění pracovních povinností, a i kvůli tomu odešel před čtyřmi lety předčasně do výslužby. Nyní vlastnil antikvariát v Kodani, od kterého si sliboval klid.

„No tak, uznej to,“ naléhal Luke. „Měl bys toho plný kec-ky, abys těm chlapům zdrhnul. Zachránil jsem ti krk.“

Malone zpomalil. Volným tempem propluli kolem dánské královské rezidence a mola v Nyhavnu a zahrnuli doprava do klidného kanálu. Malone zajel do loděnice hned za palácem Christiansborg poblíž shluku venkovních kavárniček, kde popíjeli, pokuřovali a halekali místní štamgasti. Padesát metrů odtud se nacházelo rušné náměstí Højbro Plads. Domov.

Motor zhasl. Malone se otočil a pravačkou praštil Lukea do brady, až ho srazil na palubu. Luke zatřepal hlavou a okamžitě vyskočil na nohy, připraven pustit se do rvačky.

„Tak zaprvé,“ procedil Malone skrz zuby, „mi neříkej fotříku. Zadruhé, nemám rád, když někdo machruje. Machrování může zabít. Zatřetí, kdo jsou ti chlapi, co po nás jdou? A konečně,“ ukázal na Kirka, „na koho teda donášel?“

Postřehl v Lukeových očích výraz, který neomylně hlásal *Mám chuť vyříkat si to s tebou ručně.*

Ale ještě něco.

Železné sebeovládání.

STEVE BERRY

Ani na jednu otázku se nedočkal odpovědi. Hráli s ním betla, a to nesnášel. „Fakt se někdo pohřešuje?“

„To si piš. A ten chlap nás k němu může dovést.“

„Dej mi svůj mobil.“

„Jak víš, že nějaký mám?“

„V zadní kapse. Viděl jsem ho. Speciální přístroj pro Magellan Billet. Stoprocentně vodotěsný – to za mých časů nebyly.“

Luke vytáhl mobil a odemkl ho.

„Zavolej Stephanii.“

Luke navolil číslo.

Malone mu vyškubl telefon z ruky a poručil: „Seber Kirka a počkejte tamhle u té kavárny. Potřebuju si s ní promluvit soukromě.“

„Nerad přijímám rozkazy od vysloužilců.“

„Ber to jako splátku dluhu za to, že jsem tě vylovil z moře. A teď padej.“

Malone čekal, až se Stephanie ozve, a sledoval, jak Luke s Kirkem vyskakují z člunu na břeh. Nebyl padlý na hlavu. Uvědomoval si, že jeho bývalá nadřízená toho frajírka vyškoblila, jak se k němu chovat. Nejspíš mu doporučila, ať předvede sebevědomí, ale dá si pozor, aby to nepřehnal. Jinak by si tak horkokrevný kluk jako Luke Daniels nenechal tu šlupku do brady líbit. Ani Malone by ruční výměnou názorů nepohrdl. Už se hezky dlouho pořádně neporval.

„Jak dlouho trvalo, než jsi mu jednu ubalil?“ zeptala se Stephanie po pátém vyzváněcím tónu.

„O chvíli dýl, než bylo namístě. A zrovna jsem poslal k ledu dva grázly.“

Vylíčil jí, co se seběhlo.

LINCOLNŮV MÝTUS

„Chápu tě, Cottone. Nasazuješ krk v cizí bitvě. Jenže mně vážně zmizel agent, který má ženu a tři děti. Musím ho najít.“

Věděla, co na něj zabírá.

Kirk a Luke postávali opodál. Radši měl s telefonováním počkat až domů do antikvariátu, ale chtěl co nejdřív získat přehled o situaci, a tak jen přitlumil hlas a otočil se ke kavárnám zády.

„Barry Kirk toho ví spoustu,“ vysvětlovala do telefonu Stephanie. „Potřebuju, abys ho vyzpovídal a pak mi tam u vás pomohl. Najděte mi s Lukem toho agenta.“

„Stojí ten frája za něco?“

„Vysokou nemá, ale kdyby tam chodil, ujišťuju tě, že by se nehrnul do žádného studentského bratrstva. Není ten typ.“

Malone odhadoval Lukea na sedmadvacet nebo osmadvacet, nejspíš na bývalého vojáka, protože Stephanie ráda lovila v jejich řadách. Ale jeho neuctivost a lehkomyšlnost k vojenské disciplíně nepasovaly.

A právnickou kvalifikaci taky neměl.

Malone ale věděl, že Stephanie od původních požadavků při výběru agentů pomalu ustupuje.

„Mám dojem, že je pěkné kvítko,“ poznamenal.

„Mírně řečeno. Ale umí. Proto mu toleruju tu jeho... přebujelou sebedůvěru. Stejně jako předtím jednomu jinému agentovi, který pro mě pracoval.“

„Ti chlapi si tam na moři vybrali správné místo,“ změnil téma. „Číhali na nás. Buď měli neuvěřitelnou kliku, anebo někdo ví, žes mi volala. Věděl ten tvůj pohřešovaný, kam má namířeno Kirk?“

„Ne. Kirka jsme poslali do Švédska my.“

Bylo mu jasné, že Stephanie vrtá hlavou to samé.

STEVE BERRY

Jak mohli ti chlapi vědět, kde mají čekat?

„Hádám správně, že mi povíš jen to nejnnutnější?“

„Znáš pravidla. Tohle není tvoje operace. Najdi mi mého člověka a tím to pro tebe končí.“

„Tak jo.“

Odmáchl hovor, vyskočil na břeh a cestou k Lukeovi prohodil: „Na noc máš o společnost postaráno.“

„Půjčíš mi papír a tužku, ať si můžu zapisovat, co se od tebe naučím?“

„Chováš se vždycky tak přidržle?“

„Chováš se vždycky tak něžně a starostlivě?“

„Někdo musí dohlížet, aby si dětičky neublížily.“

„Se mnou si hlavu nedělej, fotříku. Já se o sebe dokážu postarat sám.“

„Copak jsi neslyšel, že mi tak nemáš říkat?“

Luke se napřímil. „Ale jo. Slyšel. A dopřál jsem ti jednu ránu gratis, jak jsem dostal nařízeno. S další pozorností podniky nepočítej.“

V Maloneových zelených očích probleskla výzva.

A zřejmě byla přijata.

I když ne s okamžitou platností. Snad časem.

Malone ukázal na Kirka. „Jdeme si poslechnout, co nám ten práškač poví.“

5

ATLANTA, GEORGIE

14:45

Stephanie Nelleová pohlédla na hodinky. Její den začal v šest ráno – v Dánsku tou dobou bylo poledne – a ještě zdaleka nekončil. Devět z jejích dvanácti agentů momentálně plnilo nějakou misi. Zbylí tři si vybírali turnusové volno. Navzdory tomu, co se tvrdí ve špionážních thrillerech a akčních filmech, nepracují agenti čtyřadvacet hodin denně sedm dní v týdnu. Většinou mají ženu a děti, prostě soukromý život. Což je dobře. Jejich zaměstnání je dost stresující i bez maniakální posedlosti prací.

Stephanie založila Magellan Billet před šestnácti lety. Bylo to její dítě a vypiplala si ho, prodělala s ním pubertu i dospívání. Teď plně dospělo a Amerika mu vděčila za celou řadu nedávných úspěchů.

Stephanie ale momentálně myslela jen na jediné.

Na agenta zmizelého v Dánsku.

STEVE BERRY

Podívala se na hodiny na rohu pracovního stolu a uvědomila si, že zapomněla na snídani i na oběd. V žaludku jí kručelo, a tak se rozhodla, že si zaskočí na něco k snědku do jídelny o tři patra níž.

Vyšla z kanceláře.

Všude vládl klid.

Magellan Billet měl už z podstaty málo zaměstnanců. Kromě jejich dvanácti operativců pracovalo v oddělení pět kancelářských sil a tři pomocné. Stephanie trvala na tom, že tým musí zůstat malý. Čím méně očí a uší, tím menší nebezpečí úniku informací. V Billetu nikdy k žádnému nedošlo. Z původních dvanácti agentů už nebyl na výplatní listině žádný – Malone před čtyřmi lety odcházel jako poslední. Měnila průměrně jednoho zaměstnance ročně. A mívala při výběru šťastnou ruku. Nováčci byli skvělí a administrativní problémy se vyskytly zřídkakdy.

Vyšla z hlavních dveří a zamířila k výtahům.

Budova stála v klidné kancelářské zóně v severní Atlantě, kde mimo jiné sídlila i ministerstva vnitra a zdravotnictví. Na Stephaniino naléhání byl Magellan Billet záměrně odsunut do zastrčeného kouta a nenápadná cedule u dveří hlásala pouze ZVLÁŠTNÍ ODDĚLENÍ MINISTERSTVA SPRAVEDLNOSTI.

Stiskla přivolávací a čekala na výtah.

Přijel, dveře se otevřely a ven vykročil štíhlý muž s dlouhým, ostře řezaným obličejem a hustou hřívou stříbrných vlasů.

Edwin Davis.

Stejně jako ona byl to kariérní státní úředník, začínal před dvaceti lety na ministerstvu zahraničí, kde třem ministrům pomáhal stavět jejich pokulhávající úřad do latě. Získal dok-

LINCOLNŮV MÝTUS

torát z mezinárodních vztahů a byl obdařen mimořádným politickým čichem. Choval se přátelsky a zdvořile, takže okolí mívalo tendenci ho podceňovat. Než ho prezident Danny Daniels jmenoval ředitelem prezidentské kanceláře, pracoval jako zástupce poradce pro národní bezpečnost.

Stephanii okamžitě napadlo, co je asi tak důležité, že sem Davis letí osm set kilometrů z Washingtonu bez ohlášení. Její přímým nadřízeným byl ministr spravedlnosti a podle protokolu by veškerá komunikace s Bílým domem měla probíhat jeho prostřednictvím.

Jenže jak vidno, to se nestalo.

Je tu Davis pracovně? Nebo jen společensky? Byli přátelé. Hodně toho spolu prožili.

„Jdete někam?“ zeptal se jí.

„Dolů do jídelny.“

„Půjdu s vámi.“

„Budu toho litovat?“

„Možná. Ale je to nutné.“

„Vzpomínáte, že když jsme spolu naposledy stáli přesně tady, na tomhle místě, a vedli podobný rozhovor, oba nás pak málem zabili?“

„Ale nakonec jsme vyhráli.“

Usmála se. „Ano.“

Sjeli výtahem do jídelny a našli si prázdný stůl. Stephanie přežvykovala mrkvové tyčinky a upíjela brusinkový džus, ale Davis si objednal jen minerálku. Stephanii rázem přešel hlad.

„Jak se má prezident?“ zeptala se.

Nemluvila s Dannym Danielsem už tři měsíce.

„Těší se do důchodu.“

Danielsovo druhé volební období se pomalu chýlilo ke

konci. A s ním i jeho politická kariéra. Vyšplhal hodně vysoko – z radního v malém městečku v Tennessee to dotáhl až na prezidenta Spojených států. Při tom vzestupu však ztratil dceru a manželku.

„Potěšilo by ho, kdybyste se mu ozvala,“ řekl Davis.

Ozvala by se mu ráda, ale bylo lepší držet se od něj dál. Přinejmenším dokud jeho prezidentská éra neskončí. „Udělám to. Ve vhodnou dobu.“

Ona a Daniels zjistili, že k sobě chovají hlubokou náklonnost, která se nejspíš zrodila z mnoha společně vybojovaných těžkých bitev. Ani jeden si však nebyl láskou stoprocentně jistý. A Daniels byl stále prezidentem Spojených států. Jejím nadřízeným. Bylo vhodnější udržovat si navzájem odstup. „Určitě jste nepřijel jen proto, abyste mi to vyřídil. Tak přejděte k věci, Edwine.“

Zatvářil se pobaveně. Stephanie o něm věděla, že se už blíží důchodovému věku, ale štíhlá pružná postava mu propůjčovala mnohem mladší vzhled.

„Vyrozuměl jsem, že jste vyvolala jistý zájem v Kapitolu.“
To tedy ano.

Minulý týden dorazilo ze senátního rozpočtového výboru šest písemných žádostí o utajované informace. Ne že by šlo o mimořádnou událost. Kongres žádal zpravodajce o informace každou chvíli. Pokud nějaký odbor nebo zpravodajská agentura dost nespolupracovaly, po „žádosti“ následoval soudní příkaz, který nebylo možno ignorovat bez právního souboje před soudem. Kongresu se prostě muselo vycházet vstříc. Držel koneckonců klíče ke státní kase. A tak se spory obvykle řešily diskretním kompromisem. Těch posledních šest žádostí ale žádný prostor k vyjednávání nenabízelo.

LINCOLNŮV MÝTUS

„Chtějí úplně všechno, co se týká mého oddělení,“ přiznala. „Odshora dolů, od á do zet. Je to bezprecedentní požadavek. Skoro všechny ty informace jsou tajné. Předala jsem záležitost nejvyššímu státnímu zástupci.“

„A ten ji předal mně. Přijel jsem vás upozornit, že souvisí s tou službičkou ohledně Josepeho Salazara, o kterou jsem vás poprosil.“

Před šesti měsíci začal Billet na Davisovu žádost Salazara vyšetřovat. Bílý dům si přál kompletní dokumentaci, včetně veškerých finančních, obchodních a politických vazeb. Od Salazarova narození až po současnost. Salazar vlastnil dánský a španělský pas, jelikož jeho rodiče pocházeli z různých zemí. Pobýval vřadycky půl roku ve Španělsku a půl roku v Dánsku. Živil se mezinárodním obchodem, ale každodenní řízení svých multimiliardářských firem předal jiným a sám se věnoval výlučně povinnostem staršího mormonské církve. Podle všech zpráv to byl hluboce zbožný člověk, neměl žádný záznam v trestním rejstříku a vedl příkladný život. Že zrovna on upoutal pozornost Bílého domu, vyvolalo ve Stephaniině myslí lavinu otázek. Ale jako loajální státní úřednice nevniesla ani jedinou.

Udělal chybu.

Definitivně si to uvědomila před třemi dny, když zmizel její agent, kterého vyslala do Evropy, aby zkompletoval Salazarův spis.

A znovu se v tom utvrdila po telefonátu s Malonem.

„Operativec, kterého jsem na Salazara nasadila, zmizel,“ oznámila Davisovi. „Mám v terénu lidi, kteří po něm pátrají. Do čeho jste mě to navezl, Edwine?“

„Nemám tušení. Co se stalo?“

STEVE BERRY

„Situace se vyhrotila. Mého člověka kontaktoval jeden ze Salazarových pomocníků, nějaký Barry Kirk. Měl interní informace a dokonce tvrdil, že jeho šéf někoho zabil. Nemohli jsme to nechat jen tak. Kirka teď máme pod kontrolou, ale stálo to život dva Salazarovy lidi. Cotton je zastřelil.“

„Jak se vám ho povedlo zaangažovat?“

Davis s Malonem v minulosti také spolupracoval.

„Vyskytoval se poblíž a taky nemá rád, když je někdo z našich nezvěstný.“

„Existuje jistá spojitost mezi Josepem Salazarem a senátorem Thaddeusem Rowanem.“

„A to mi říkáte až teď?“

Rowan byl předseda rozpočtového výboru Senátu. Všechny šest žádostí o utajované informace podepsal on.

„Pomlčet o tom nebyl můj nápad.“

Bylo jí jasné, co Davis naznačuje. Řediteli prezidentské kanceláře rozkazuje jen jediná osoba.

„Prezident by měl chápat, že si nemůže nechat informace pro sebe a přitom po mně chtít, abych odvedla kvalitní práci,“ vybuchla. „To je kocourkov. Jeden z našich na něj možná doplatil životem.“

Davis přikývl. „Uvědomuju si to.“

Šlo ale ještě o jednu věc.

Opravdu měla v terénu dva agenty – Lukea a toho zmizelého. Teď do party přibyl Malone, přinejmenším na dnešní noc, čímž počet vzrostl na tři.

Jenomže na akci se podílela ještě čtvrtá osoba.

O té se Maloneovi nezmínila.

6

KALUNDBORG, DÁNSKO

20:50

Salazar zahlédl svou společnici, hned jak vešel do restaurace. Usmál se. Trochu se opozdil, ale zatelefonoval personálu, ať jí vyřídí jeho omluvu a přinese jí pití podle jejího výběru.

„Hrozně mě mrzí, že jdu pozdě,“ řekl Cassiopeii Vittové. „Zdržely mě důležité záležitosti.“

Přátelili se od dětství. Byl o dva roky starší než ona a jejich rodiče se často navštěvovali. Po dvacítce se Cassiopeia a Salazar hodně sblížili a pět let spolu chodili, ale pak Cassiopeia dospěla k názoru, že jejich vztah vyhovuje víc jejich rodičům než jí samé.

Tak mu to aspoň tehdy tvrdila.

On ale věděl svoje.

Skutečný důvod, proč se jeden druhému odcizili, byl mnohem závažnější.

STEVE BERRY

Narodil se jako příslušník Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Ona také. Pro něj náboženství znamenalo všechno, pro ni skoro nic.

Od jejich rozchodu uběhlo jedenáct let. Udržovali spolu kontakt, občas se vídali při různých společenských příležitostech. Věděl, že se Cassiopeia přestěhovala do Francie a rekonstruuje nějaký hrad. Používala výhradně materiály a techniky známé už ve 13. století a hrad pomaloučku, kámen po kameni, rostl. Salazar viděl jeho fotografie a také fotografie Cassiopeiina venkovského zámku. Obě stavby byly pozoruhodné a překrásné.

Stejně jako jejich majitelka.

„Nic se neděje,“ řekla. „Kochala jsem se vyhlídkou.“

Kalundborg vznikl jako vikingská osada na západním pobřeží Sjællandu a patří k nejstarším dánským městům. Dlážděnému náměstí dominuje unikátní kostel Panny Marie, mistrovské dílo z 12. století, sestávající z pěti osmibokých věží. Kavárna, kde se sešli, se nacházela právě na náměstí. U stolků se zapálenými svíčkami bylo skoro plno. Salazar a Cassiopeia si vyžádali místo u okna, aby měli výhled na cihlovou budovu kostela při nočním nasvětlení.

„Na tuhle večeri se těším už od rána,“ řekl Salazar. „Mám to tu moc rád. A jsem rád, že ses konečně odhodlala přijet na návštěvu.“

Jeho matka byla introvertní Dánka, bezmezně oddaná svému manželovi a šesti dětem, z nichž on byl nejmladší. Když do Dánska přicestovali misionáři církve Svatých posledních dnů, její rodina vstoupila do církve mezi prvními. Dědeček z matčiny strany pomáhal zorganizovat první sbor ve Skandinávii, po němž brzy následovaly další. Sbory se později

LINCOLNŮV MÝTUS

sdužily do okrsků. Totéž se odehrálo ve Španělsku, kde žila rodina Salazarova otce. Nakonec oba dědečkové vedli velké a významné okrsky. Salazar zdědil matčinu usedlost v Kalundborgu a každoročně tam pobýval od května do října, aby se vyhnul španělským letním vedrům.

Ke stolku přistoupil číšník. Salazar si objednal sklenici minerálky, Cassiopeia se k němu připojila. Pak se zabrali do prohlížení jídelního lístku.

„Pořád máš v plánu zítra odjet?“ zeptala se Cassiopeia.

„Bohužel ano. Jedna obchodní záležitost vyžaduje, abych se jí věnoval osobně.“

„To mě hrozně mrzí. Zrovna jsme se začínali znova sbližovat.“

„A ty ses chovala ostýchavě a já s tím nic neudělal. Ale už mi konečně řekni to hlavní. Proč se ke mně vracíš? Proč jsi vlastně přijela?“

Poprvé se mu ozvala před pěti měsíci, po telefonu. Následovaly další telefonáty a e-maily. Rozhovor z minulého týdne vyústil v tohle pozvání.

A Cassiopeia ho přijala.

„Uvědomila jsem si, že jsem se asi mýlila.“

V Salazarovi se probudila zvědavost. Odsunul jídelní lístek stranou.

„Jak mi přibývají roky,“ pokračovala Cassiopeia, „dochází mi, že víra mých rodičů možná není tak špatná.“

Věděl, že ji stejně jako jeho od malička učili z Knihy Mormonovy a Nauky a smluv a vybízeli ji, aby četla Drahocennou perlu. Z těch knih se měla poučit o zjeveních, jichž se dostalo prorokům stojícím v čele církve, a pochopit církevní historii. Bylo to studium povinné pro všechny Svaté posledních dnů.

STEVE BERRY

Věděl ovšem také to, že se vzbouřila.

A odmítla své duchovní dědictví.

Naštěstí se toho ani jeden z jejích rodičů nedožil.

„Dlouho jsem čekal, kdy od tebe takhle slova uslyším,“ pravil. „Právě kvůli tvému negativnímu postoji k církvi jsme se jeden druhému odcizili.“

„Já vím. A podívej, co jsi za tu dobu dokázal. Tehdy se od tebe čekalo, že povedeš svůj okrsek. Dnes jsi členem Prvního kvora sedmdesáti a chybí ti jen krůček ke Kvoru dvanácti apoštolů. Jsi nejspíš první Španěl, kterému se té cti dostalo.“

Slyšel v jejím hlase pýchu.

Na špici církevní hierarchie stálo První předsednictvo, sestávající z proroka a dvou jím vybraných rádců. Pod ním pak Kvorum dvanácti apoštolů, jehož členové zastávali své funkce doživotně a spolurozhodovali o politickém směřování církve. Nižší stupeň zaujímal Kvora sedmdesáti, která pomáhala s organizací a chodem církevního života a odvozovala svou apoštolskou autoritu od postavení *zvláštních svědků Kristových*. Z Kvor sedmdesáti byli vybíráni apoštolové a z Kvora dvanácti apoštolů vzešel prorok.

„Chci znovu najít, co jsem ztratila,“ řekla Cassiopeia.

Číšník se vrátil a postavil před ně sklenice s minerálkou.

Salazar se natáhl přes stůl a lehce Cassiopeii stiskl ruku. Zdálo se, že ji to gesto nepřekvapilo. „S největší radostí ti pomohu znovuobjevovat víru. Bude mi ctí přivést tě zpátky.“

„Proto jsem se ti ozvala.“

Usmál se a překryl jí ruku svou dlaní. Hluboce zbožní Svátí posledních dnů odmítali předmanželský sex, takže mezi ním a Cassiopeiou nikdy nedošlo k ničemu tělesnému.

Ale silný vztah mezi nimi existoval.

LINCOLNŮV MÝTUS

A byl natolik životaschopný, že v Salazarovi pře-trval jedenáct let.

„Mám hlad,“ zadíval se Cassiopeii do očí. „Pojďme se na-večeřet. A pak bych ti rád něco ukázal. Doma ve své usedlosti.“

Usmála se. „S radostí.“

7

ATLANTA, GEORGIE

Stephanie byla kariérní právnička. Hned po promoci nastoupila na ministerstvo zahraničí, odtamtud se přesunula na ministerstvo spravedlnosti a dotáhla to až na náměstkyni. Mohla pomýšlet i na post nejvyšší, jenže Magellan Billet všechno změnil. Za jeho zrodem stál úmysl vytvořit zvláštní zpravodajský útvar s agenty vyškolenými v právních záležitostech i špionáži, který by nespadal pod FBI, CIA ani vojenskou rozvědku a tajně by plnil úkoly podle zadání výkonné moci.

Nezávislý. Vynalézavý. Diskrétní.

Taková byla původní vize.

A osvědčila se.

Stephanie si přesto neudržela politiku od těla. Sloužila prezidentům a ministrům spravedlnosti z obou hlavních stran. Danny Daniels, přestože se při svém zvolení i znovuzvolení zavázal podporovat mezistranickou spolupráci, se

LINCOLNŮV MÝTUS

ocitl uprostřed zuřivé politické války. Čelil zrádným spiknutím ze strany viceprezidenta, vysokého představitele justice i bývalého poradce pro národní bezpečnost. Dokonce na něj byl spáchán atentát. Stephanie se svým Magellan Billetem do všech těch krizových situací zasáhla. A teď je to tu zase. Ocitla se v epicentru něčeho mimořádného.

„Zajímalo by mě, co budete dělat, až jednou ve funkci skončíte,“ prohodil Davis.

Pořád ještě seděli v jídelně, teď v půli odpoledne už prázdné.

„Budu pracovat až do smrti.“

„Oba bychom mohli sepsat memoáry. Nebo nabídnout spolupráci televizím. CNN, CNBC nebo Foxům. Dělat jim mluvící hlavy, trosit břitké komentáře ke všemu, co se namane. Omílat, jak je nová vláda mizerná. Je daleko jednodušší být generálem po bitvě, než v ní velet.“

Davisova zahořklost Stephaniei

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!